

SUBSCRIPCIO
PRO-PRESOS

Suma anterior 3.766'80

Ferran Sancen i Vila	1'—
P. Casamitjana	5'—
Coame Palau	2'—
J. S.	1'—
Teresa Rovira de Baronet ..	4'—
Maria Teresa Baronet i Ro-	
vira	2'—
Montserrat Baronet i Rovira ..	2'—
Eduard Baronet i Rovira ..	1'—
Roc Bruna	2'—
Maria Daroca	2'—
Angelina Bruna	1'—
A. C.	10'—
Uns socs d'Unió Re-	
publica Catalana de	
Planes	18'—
Josep Bonet, de Campde-	
vànol	1'—
Apollonia Tomàs	1'—
A. S. C.	2'—

Suma que segueix ... 3.821'80

Per error, en la llista de la subscripció pro-presos del dia 4 del present fou repetida com a suma anterior la de 3.421'05 pessetes, que ja era la suma anterior del dia 25 de febrer, quan en realitat corresponia posar la xifra de 3.530'55 pessetes. Aquest error queda corregit en la llista d'avui, posant com a suma anterior la que correspon, un cop feta l'emenda, que és de pessetes 3.766'80.

Funció benèfica

El dia 22, a les deu de la vetlla, tindrà lloc un festival organitzat per Germanor Catalana, al Principal Palace.

S'hi representarà "Lili vol viure", per la Companyia Vila-Davi; les senyores Maria Morera i Maria Vila recitaran el camp de la Plana; farà una demostració; hi haurà concert pels artistes Joan Rosich (divo tenor), Pau Gorgé (baríton), Maria Teresa Planes (soprano).

Finalment, actuarà l'orquestra Planes.

La funció tindrà caràcter benèfic.

«Barcelona, 6 d'octubre...», per Pere Foix

El nostre company en la premsa Pere Foix ha escrit un llibre d'imminent publicació, en el qual, sota el títol de «Barcelona, 6 d'octubre...», explica l'inici, el desenvolupament i el desenllaç de les jornades d'octubre a Catalunya.

Es tracta d'un reportatge escrit amb l'estil planer de Pere Foix, que ha sabut copsar els moments culminants de la nit del sis d'octubre al Palau de la Generalitat, a Governació, a l'Ajuntament, al CADCI i a altres indrets de la ciutat.

«Barcelona, 6 d'octubre...» serà segurament tema de discussió i provocarà apassionades polèmiques, puix que fa llum sobre l'actuació dels dirigents d'Estat Català en aquells moments crítics per a la llibertat de Catalunya.

Tindrà més de 200 pàgines, amb nombroses fotografies, documents que li donen un valor històric inapreciable.

Pere Foix dedica la totalitat dels beneficis d'aquest llibre a la subscripció pro-presos de Catalunya. Hom recomana que les comandes es facin com més aviat millor, puix que l'edició serà segurament esgotada tan bon punt «Barcelona, 6 d'octubre...» s'hagi posat a la venda. Aquesta recomanació hom la fa d'una manera particular a les comarques.

El preu del llibre serà de quatre pessetes.

Adquirint aquest llibre us assabentareu de fets que interessa a tots saber, alhora que contribuïreu a engruixir la subscripció Pro-Presos.

Les coses que passen

Diumenge vinent donarà una conferència Gabriel Alomar

Continuar amb tota activitat els treballs preparatoris de la conferència de caràcter polític que el diumenge vinent, dia 24, pronunciarà Gabriel Alomar en un gran local de

Confessió

De «Solidaridad Obrera»: «El gran decaïment i descomposició per que travessa la organització anarquista i confederal, i particularment el moviment juvenil, me obliga a coger la pluma.

Siendo el momento presente de gran transcendencia y responsabilidad para nosotros, los jóvenes libertarios, y hallándonos en un completo desmoronamiento en estos instantes cuando todos deberíamos contribuir con el viril dinamismo de nuestra plétórica juventud.»

Etc., etc.

Atenció: Joseps i Josefes!

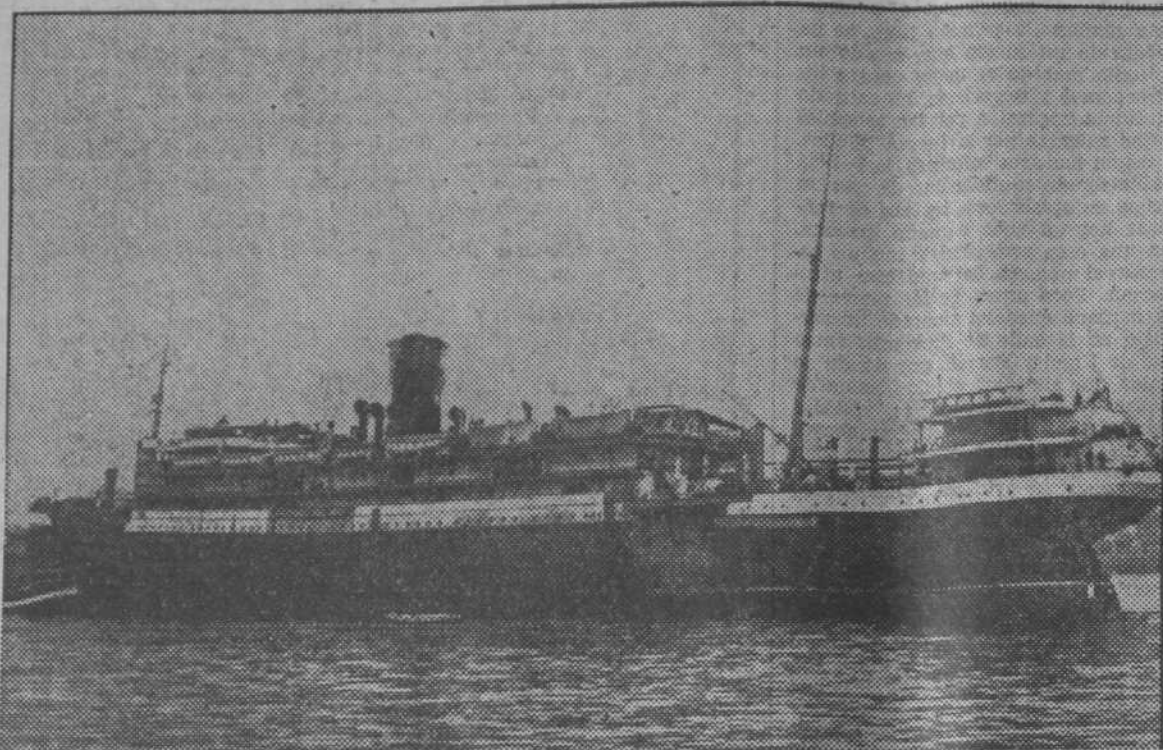
Si voleu que el xampany se us posi sempre bé aneu a prendre bany a la CASA SOLE.

Salmerón, 15, i Riera Sant Miquel, 40
Teléfono 73286
NO TE SUCURSAL

Estampa de l'«Uruguay»

Fi de jornada

per VICENÇ BERNADES

EL VAIXELL «URUGUAY», PRESO FLOTANT

La «sonata» de Bach deixa anar la seva melodia enmig del silenci que ofereix el cambrot, que en aquesta hora ocupen només en Gassol i jo, perquè els altres companys es dediquen, com de consuetud, als esbargiments habituals en l'hora de digerir el lleuger sopar acabat a dos quarts de set de la tarda.

En Companys juga la seva partida de domini amb Carbonell, Mori i Escofet, després de la qual es retira; actuen amb entusiasme les dues penyes de «bridge», que formen Pi i Sunyer, Duran, Hurtado, Martí Esteve, Ventosa, Cortès i Gispert. La taula de «tresillo» l'ocupen habitualment en Lluhi, en Casanova, Pla i Cordoní. En Pere Mesures, amb els de Vilanova, «rambleja» corredor amunt i avall. Actua alguna altra penya de cartes, de domini o d'escacs. L'Hilari pren part activa en un petit cor del qual sobresurt la seva veu preponderant de solista. En Junyer passa els comptes amb el majordom.

Es sempre aquesta hora la de més silenci a baix als cambrots, i és en aquests moments quan l'arquet de Pau Casals fa sentir amb esgarifances el seu prodigi d'executant. Gassol escolta sempre com si fos una novetat allò que oïx per enèsima vegada, i de tant en tant fa una nova correcció al «Peer Gynt» que vol enllestir. Per què aquest cambrot que ocupen Gissol i Martí Esteve té un perfum de romàntic i místic com no trobariem en cap altre? ¿Seran aquestes flors sempre renovades o bé aquestes imatges del segle XIV i XV que l'Odon ha retallat del número nadalenc de «L'Il·lustració» amb les quals embeles la cambra?

No ho sé, però mal Bach, Schuman ni Beethoven no han estat escoltats amb tanta tranquil·litat d'espirit com en aquestes hores viscudes al marge de la vida ordinària. És clar que a voltes també l'agulla s'esgarria i sorgeixen les plaques dels «chansonniers» parisencs, els «jazz» de moda, els tangos llanguids i les rumbes antillanes.

Però s'han acabat les partides. L'únic corredor per on pot fer-se exercici va empenyant-se amb el xivari de converses i acudits canviats en alta veu. Cadascú es reintegra als cambrots on habitualment fa «penya».

Les més concorregudes són la de Lluhi (temes polítics); la de Gassol, on s'enfocquen qüestions generals, però amb preferència de caràcter anecdòtic; la de Mori, que proporciona unes estones delicioses als seus habituals contatalls per les moltes fàccies que s'hi fan, i la de Duran-Reynals, amb el qual compartim l'estada l'Hurtado i jo, tenint al davant la residència de l'alcalde i Ventós i al costat, en Cortès.

D'hàbitud aquests companys arriben sempre comentant les incidències de la partida jugada; per als qui no entenem en jocs de cartes mai no hauríem pogut creure que el «bridge» exigís una mecànica i una comptabilitat tan intenses i que donés molts a tants esclats passionals.

Hom ja ha enviat a cercar un «Cuverton», però està tan pessimament traduït que ha calgut adquirir l'original, per entendre'l. Més tard, però, també ha estat trobat insuficient, i ha calgut adquirir-ne una ampliació. Em sembla, no obstant, que ni el propi definidor màxim de les regles del joc restex les envoltures dels «bridgestes» decubuts o contrariats. No cal pas demanar qui ha guanyat, que prou se'ls lleixen en la cara que posen. Els vells entesos diuen que en Duran ho fa tan bé, i així que és tot just un iniciat al «Club de Cádiz». En Gispert també ha estat una revelació, però diuen que es precipita massa en «contrar».

—Apa, Gispert, ara només et falta parlar anglès per a anar a donar la volta al món i no avorrit-te en les grans transatlàntics — li diu en Cordoní — l'as de les cartes — davant dels elogis que es guanya pels seus avenços en el «bridge». De mica en mica les converses sobre la partida feta s'atemporen i és desvien. Es passa revista als fets mundanis que ens han arribat a través de les visites; es comenten els «pòtins» retranquesos; les notes del dia que hem llegit; es parla de que passa pel món.

Hitler, feixisme i comunisme — Roosevelt, juguen una part preponderant en els temes que, tot just en iniciar-se, prenen aviat una gran volada. Cadascú exposa el seu parer o fa les seves observacions, a voltes del tot oposat al que acaba d'expressar un altre, sense que mai la discussió s'enverini i s'aparti d'un to de serenar. Però l'esperit inquiet passa a encetar el tema literari o artístic; aleshores qualsevol observació feta al llibre del dia promou de seguida una viva polèmica; la més petita remarcada a qualsevol dels principis estètics desencadena multitud d'apassionades controvèrsies.

Poc s'imaginarà mai Huxley que hagi motivat un seguit de discussions tan aferrissades com al seu voltant han tingut lloc en aquest cambrot... En política hi ha gairebé unanimitat; en qüestions generals hom discuteix sense perdre mai la calma; però en matèria literària o artística, els esperits s'inflamen amb apassionament, i les rèpliques passen agudes, transxants de l'un a l'altre.

La tertúlia de mica en mica es desfa. Es arriba l'hora de les vitamines que ens té recomanades i que practica amb l'exemple l'amic

Cortès. Vol dir que és l'hora de pel·lar i menjar taronges. L'Escofet s'hi dona que és un gust. Tots els altres l'acompanyen, no cal dir-ho. Dues dotzenes que en desapareixen cada nit; els valencians han conquistat un gran mercat amb nosaltres.

Les veus al corredor i als cambrots s'han anat apagant. Molts ja han apagat la llum i alguns dels seus estadants deixen oïr l'harmonia nasal delatadora d'un son tranquil i reposat. Els més tardans miren de posar-se sota la debil·lectió de la llum per a exhaurir la lectura fins que la fatiga dels ulls dirà que prou. El «lanca-ports» en la figura de Granier-Barrera passa a cada cambrot per a canviar unes ràpides paraules que seran el motiu d'un cordial «bona nit».

El «quarto» s'ha omplert de fum i l'atmosfera està enarriada. Caldrà obrir l'ull de bou perquè entri una mica d'aire. I hom es queda fit a través del petit mirador veient al lluny els milers de pampallugues que les petites llums del port estenen damunt les aigües quietes i amansides. Ja fa dies que des dels vaixells de guerra no ens adreces llurs focs potents, i el silenci i la fosca ens rodegen, a no ésser el debil·lecte que surt a la fresca i deixa en la foscor tot el que hi ha al seu voltant.

De tant en tant creua una llumina que passa i repassa per l'espai: és el far de Montjuïc que senyala als homes de la mar com els seus pens s'estén una gran ciutat que deu vibrar frenèticament en aquelles hores. Quin contrast amb el silenci que ens envolta!

Se sent la veu potent de «bota...» cridat des del moll. Algú que entra en servei.

L'aire a l'interior del cambrot ja s'ha purificat; tanquem l'ull de bou i sentim aleshores una sensació de fred. Instintivament hom dona la jornada per acabada, i sembla buscar a la paret un calendari. Després recorda mentalment la data i els dies que han transcorregut.

Hom s'estira al llit, sota la flacada.

—Que puc apegar-me? — se sent la veu de Duran-Reynals al cap d'una bella estona de lectura.

—Sí — contestem invariablement l'Otó i jo.

I en la foscor del cambrot el pensament divaga, corre i fuig d'aquest reduït recinte; hom recorda fets d'antany, i tot va prenent una visió de cosa llunyana i allargant-se fins a l'infinit. Se sent la gran pesantor de la monotonia d'aquesta vida absurda que hem de fer si us plau per força.

La dinamo del vaixell amb la seva remor li dona una sensació d'es-

Petitions

d'indult

De «La Publicitat»: «Madrid, 12. — En nom de deu diputats de la minoria parlamentària nacionalista basca, el cap d'aquesta, senyor Josep Horn, ha dirigit un telegrama al President de la República sol·licitant l'indult.

En el mateix sentit han enviat al cap de l'Estat un escrit com a companys de legislatura que foren dels dos diputats condemnats a mort, senyors Menéndez i González Peña, en les Corts Constituents, els senyors Josep Horn Arellaza, Francesc de Basterrechea, Josep Antoni d'Aguirre, Jesús María de Leizaola, Rafael de Píoavea, Manuel d'Equileor i Manuel Robles Aranguiz.

Del mateix diari: «Madrid, 12. — El diputat federal senyor Marial ha llurats al cap del Govern uns plects amb més de cinc mil signatures de famílies de Santander, demanant els indults dels condemnats a mort.

Una Comissió de forces vives de Valladolid, acompanyada de l'alcalde de Medina de Rioseco i del diputat radical senyor Villanueva, ha visitat el cap del Govern per interessar-li l'indult dels condemnats a mort pels successos d'octubre en aquell poble. Els comissionats han sortit ben impressionats, i han manifestat que el Sr. Lerroux els havia dit:

—Per bé que jo en aquestes qüestions sóc naturalment reservat, perquè no sóc l'únic que ha de resoldre, puc dir-vos que podedu marxar tranquils. Per mi ningú no s'haurà d'exigir els ulls.

De «El Sol», de Madrid: «Túnel, 12 (4 t.). — En Alcañiz se reunieron en el Ayuntamiento las fuerzas vivas, que acordaron cursar al jefe del Estado y al del Gobierno telegramas sollicitando el indulto de los diez condenados a la última pena con motivo de los sucesos revolucionarios de diciembre de 1933.

También en establecimientos públicos y sociedades recreativas se han recogido millares de firmas con idéntica petición.

Llegim a «Heraldo de Madrid»: «La Rambla, 16. — Han salido a pie para Madrid cuatro vecinos de esta población con objeto de entregar al jefe del Gobierno unos plectos con numerosas firmas en los que se solicita el indulto para los sentenciados a la última pena.»

Les penes de mort

I llegim a «El Debate» arribat ahir: «LAS SENTENCIAS DE MUERTE. La sentencia contra Ramón González Peña y otros diez condenados a muerte, no obstante el acuerdo del pasado Consejo de ministros, no han llegado aún al Tribunal Supremo. Es, pues, totalmente inexacta la noticia circulada de que el alto Tribunal haya emitido dictamen.

En efecto, aun cuando esta mañana se reunió la Sala de Gobierno, como acostumbra todos los sábados, se trataron únicamente asuntos de pequeña importancia y aplicaciones de indulto por penas leves.»

tar en marxa; fins en cert moment hom es fa la il·lusió d'un balanç suau i que la nau avança mar endins. Les passes acompanyades que sentim de sobte al damunt de les nostres testes vénen a treure la il·lusió i ens recorden la nostra conciliació de pressa, incidentalment al marge de la vida activa, de la vida civil... És el bon guardia del triomf que vetllarà el nostre son.

A bord de l'«Uruguay».
Desembre de 1934.

Majestic Hotel

I RESTAURAN

Coberts a 10'50 ptes. i a la carta.

Plats regionals. Excel·lent cuina

Servei perfecte · Salons per a

Banquets, i Bodes Festes

Preu.

Ja heu cotitzat pels pre-

sos?

Xampany Baqués

Gran Carta
Extra
Escumós
14 d'Abril

CAVES A GUARDIOLA DE FONTRUBI
PENEDES (Espanya)

teme engallar

Els elements majoritaris d'aquestes Corts monarquitzants han engegat tota la fúria del seu odi contra els fonaments de la República del 14 d'abril, embolcallat amb les calumnioses acusacions contra Azàia i Casares Quiroga pel famós sumari de l'«alijo de armas».

Aquest assumpte, que més que una maniobra sembla tot un tren-jent maniobres, que recula i empeny d'una manera neguitosa, com si al seu voltant hi hagués tot un misteri inèdit, ha culminat en les actes d'acusació dels monàrques i cedistes.

Les dues actes són ben diferents i consideren la importància del delictes inversament, com si fos un delictes inventat a la mida i desig de cadascun dels dos grups acusadors.

Aquesta diversitat, tan pintoresca, ja denota per ella mateixa la qualitat moral dels acusadors i el valor de l'acusació calumniosa.

De la proposició acusatòria dels monàrques no cal ni parlar-ne; solament cal destacar que és sincera quant als propòsits que l'animen. El calibre d'aquests propòsits és fàcil de considerar repassant els noms dels diputats que la signen.

En canvi la proposició de la C. E. D. A. és més digna d'ésser acuradament estudiada, perquè és alta i no al·ligonadora i revela sense voler — com tot el que fa la C. E. D. A., que té per programa fer com qui no fa — uns propòsits més cristians.

El preàmbul d'aquesta pintoresca proposició acusatòria, que està redactat amb microscòpica caritat cristiana, diu, entre altres enomiat, quan tracta de qualificar la propensió delictiva dels presumptes culpables:

«Los referidos gobernantes (es refereix a Azàia i Casares), más afectos a su propio criterio político y social que celosos en la defensa del interés nacional...»

No recorden ja, els cedistes — es veu que per ésser novells en republicanisme —, que les eleccions del 14 d'abril varen exaltar el criteri polític i social dels homes del Govern provisional fent-lo substancial amb la República naixent aleshores, i que ja no és la República d'avui, que permet al senyor Gil Robles dictar des d'una posició poc responsable el camí polític i social dels qui la governan...

Indubtablement, els senyors Azàia i Casares, suara acusats implacablement pels qui aleshores encara no havien cregut necessari declarar-se republicans, si haguessin sabut crear un interès nacional acomodatic encara serien ministres, per bé que d'un ministeri integrat per ells i uns quants bisbes i arquebisbes i cardenals primats...

Després, a l'acabament de la proposició, els cedistes es mostren magnànims i diuen que per ara no volen perseguir altres presumptes culpables.

«Lo cual no obsta para que se encuentren decididos, en cumplimiento del mismo deber que hoy les impulsa, a ampliar, si llega el caso, su acusación en los términos y contra quienes las circunstancias aconsejen...», diu.

No es pot ésser més caute i al mateix temps més descarat... Vol dir-se que els delictes si els delinqüents ho són de fet si van contra la C. E. D. A. i si a aquest partit les circumstàncies li aconsellen d'empegar-los.

Això, religiosament parlant, no sabem quin mena de pecat és, però parlant políticament és coacció, chantatge, barra, cinisme..., etc.

Entre tant s'ha celebrat al Suprem la vista de la causa contra els complicats en la sublevació monarquica del 10 d'agost, prejutjats ja per l'amnistia i que en vista d'això es barallaven per declarar-se responsables de tot, arrostrant valerosament les conseqüències... de l'amnistia, naturalment; perquè el 10 d'agost varen eixir a fugir disfressats de dona, i alguns de dona embarassada...

El senyor Gil Robles, en la seva darrera tournée per Catalunya, fent de «divino impaciente» amb salaf, va dir en un discurs pronunciat a Girona, davant l'auditori mòbil que va seguir-lo per Banyoles, Figueres i altres poblacions:

«Protesto de que se quiera hacer del catalanismo un monopolio. Soy contrario a todos los monopolios; pero tolero más el monopolio material, pues nunca he transigido con el monopolio espiritual.»

A Madrid els diaris de la coalició monarquico-republicana, A B C, La Nación i La Epoca, protesten sorollosament que El Debate i Ya, òrgans de Déu, tinguin el monopoli de gaudir dels diners dels «cepillots» de les esglésies... i ells no en vegin ni cinc.

Acusen durament el senyor Herrera, pare polític, en el bon sentit de la paraula, del senyor Gil Robles, de gaudir descaradament del monopoli de la concomitancia catòlico-político-popular, que ha salvat la creu, però que no salva els quartos que els fidels donen per salvar l'ànima.

Ot que sembla mentida? Doncs el que té més gràcia és que és veritat.

El ministre català del Treball, senyor Anguera, ha proposat al Consell de ministres que sigui concedida la creu de Beneficència al senyor Lerroux i a la seva esposa.

La setmana passada va ésser trobat en un solar del carrer de Rocafort, 144, un home mort de fam i de fred.

El darrer balanç del Banc d'Espanya acusa un guany per valor de 185.316.879 pessetes.

NAQUERA

NOVA URBANITZACIO
(FINCA TORRE DEL BARO)

Quaranta milions de pams quadrats de terrenys dintre el terme municipal de Barcelona es dividiran en SOLARS per a la construcció de Cases; Xalets, al comptat i a terminis de 10 i 20 anys. En inaugurar aquesta Urbanització donem com a REGAL

200 solars a 10 centims el pam quadrat

l'litre de despeses d'escriptura i plans
Despatx: Corts Catalanes, 602, 4.º. - Teléfono 21309

Confitura Blanca

No hi ha berenar més econòmic, bo, saní, i nutritiu que una llesca de pa ben sucada amb llet condensada «LA LECHERA», sense diluir, tal com surt del pot.

Ara també es troben en el comerç «botes degustació» «LA LECHERA» molt a propòsit per a una esplèndida dosi, i que fàcilment es poden obrir amb un tallapomes.

Demani avui mateix a Sociedad Nestlé, (Secció LC. 94)
Via Laietana, 41, Barcelona, un exemplar gratuït del magnífic folletó «Recetas La Lechera»

PUBLICITAS

Sentit veritable de la "revolució" grega

per AURELI NATOLI

Hi ha dos aspectes en la "revolució" grega: un, de política interior; l'altre, de política exterior. Però es pot afirmar que la política interior és d'ordre secundari. Afortunadament la sang vessada és poca, però hi ha morts que han caigut "pour le roi de Prusse", és a dir, han estat sacrificats homes sobre l'altar d'imperialisme estranger i no per a conquistar o defensar les llibertats del poble grec.

Grècia ja havia perdut les seves llibertats republicanes i democràtiques, abans quan hi havia al Govern Venizelos, cap del partit "liberal", que ara a l'oposició ha lluitat contra el partit "populista" conservador del president del Consell, Tsaldaris. Els homes del "clan" venizelistes no són, en el fons, menys monarquistes i antidemocràtics que els del "clan" antivenizelistes. I fou Venizelos qui cridà els monarquistes.

Era republicà, per cas, Venizelos, l'any 1920, quan organitzà per compte i profit d'Anglaterra la guerra greco-turca. Lloyd George i el grec Basilio Zaharoff, dirigent de la fabrica d'armes i municions anglesa "Vickers", gran explotador de la guerra del 1914-18, que li valgué ésser un dels homes més rics d'Europa, llançaren Venizelos a la perillosa aventura de la conquesta d'Àsia Menor per a protegir les línies del petroli angles i la ruta imperial del regnat del rei Jordi. (Basilio Zaharoff, l'home misteriós d'Europa, fou nomenat "rei" pel rei d'Anglaterra, que havia tramès armes a Abd-el-Krim i

Mariners a bord d'un vaixell rebel

haroff, inspirador de Lloyd George i de Venizelos, va constituir el triomf de Kemal i el renaixement de la Turquia moderna. Grècia fou desfet, malgrat les armes que la "Vickers" anglesa havia tramès i que trobaren en els turcs les armes franceses per la fabrica francesa Schneider-Creusot. La "Gran Grècia" que assenyala Venizelos i que Lloyd George volia per a posar-la al servei d'Anglaterra, acabà.

Fou precisament l'any 1920 quan els monarquistes havien obtingut la majoria en les eleccions de Grècia. Amb la revolució del 1922 triomfà la República. Però des del 1922 al 1935, a Grècia s'han succeït quatre cops d'Estat, dos dels quals fracassats. Els generals a Grècia són inquilts, i és l'exèrcit qui fa la "política", millor dit, qui participa en l'un i en l'altre dels "clans" que tracten d'apoderar-se del Poder sense cap idealitat ni programa polític. El general Pangalos prengué el Poder després d'un cop d'Estat; s'havia presentat com "general d'esquerra" i fou dictador reaccionari; els "republicans" generals Plastiras i Condylis, van treure Pangalos l'any 1926 amb un altre cop d'Estat. Però el "republicà" general Condylis és el general en cap del avui ministre de la Guerra del gabinet monarquistes de Tsaldaris, i el general Plastiras desterrat a França, esperava l'èxit de la "revolució" d'aquests dies per a nomenar-se dictador. Venizelos, que havia assegurat retirar-se de la política i de Grècia — precisament com ha repetit avui en marxar a Itàlia, després del fracàs del moviment —, tornà a Grècia l'any 1928. A conseqüència de les eleccions generals, però, fou desfet per Tsaldaris i organitzà amb el general Plastiras un cop d'Estat que fracassà l'any 1933. Aquest mateix any els venizelistes organitzaren un atemptat contra el "gran cretenc" Venizelos. Fou ferida la do-

na d'aquest i l'organitzador de l'atemptat fou... el director de Seguretat del Gabinet Tsaldaris.

En esclatar el moviment d'aquest mes de març, el partit "populista" tenia majoria a la Cambra, set vots de majoria; però en el Senat eren els "liberals" els preponderants. A les darreries del febrer va començar en un ambient de gran passió el procés contra els autors de l'atemptat a Venizelos, procés que el Govern havia mirat d'ajornar per tots els mitjans, i s'havia d'organitzar també les

TSALDARIS, cap del Govern de Grècia

noves eleccions per al Senat. En vista d'aquests esdeveniments, el Govern va desplaçar generalment els comandants de la marina de guerra, mesures que provocaren recels i protestes. Fou aquest el moment elegit per Venizelos per a fer esclatar la "revolució" i fer-se amo del poder. Com es veu, no es tracta ni de Lliga Republicana contra monarquistes — els monarquistes estan en tots dos bàndols i els republicans en cap — ni de lluita entre la llibertat i l'autocràcia. Són dos "clans" en lluita i cadascun està dependent d'una influència estrangera que troba un terreny a punt per a les seves maniobres en un país on els generals fan política i els polítics estan absents de tota mena d'idealitat.

L'estranger ha mirat sempre la posició estratègica que Grècia representa a la Mediterrània oriental. Durant la guerra de 1914-18 alemanys i Entesa tractaren de servir-se de Grècia. El rei, la reina, la Cort i l'Estat Major de l'exèrcit estaven al servei de Guillem II d'Hohenzoellern. Venizelos, al servei de l'Entesa. Els contrabandistes de guerra, al servei dels uns i dels altres. La Grècia, en els temps de la vella Turquia, era la base d'operacions per a la vigilància estrangera als Estrets, especialment dependent de la política anglesa. Ara, les influències estrangeres, més que la política interior — si política es pot anomenar —, són les que han llançat Grècia cap a una nova aventura, l'origen de la qual és el "Pacte balcànic".

L'any 1934, davant les amenaces que presentava la situació europea i les seves tradicionals maniobres als Balcans, Turquia, recolzada per Rússia, va negociar amb els seus veïns un "Pacte balcànic" entre els Estats de la península per assegurar l'"statu-quo" i una resistència sòlida davant l'amenaça alemanya d'una part i de l'amenaça feixista de l'altra. Alemanya vol fer-se mestressa d'Àustria per a baixar, després d'haver derrotat la Petita Entesa, cap a l'Ucraina russa, a l'est; cap a Trieste italiana al sud-oest i cap a Salònica al sud. La política pangermanista ha canviat des que Bismarck va dir que "els Balcans no valen els ossos d'un granader de Pomerània"; ara la marxa imperial es fa cap al sud-est, és a dir, cap a la Mar Negra i la Mediterrània oriental.

Per altra part, la Itàlia feixista, amb la seva Albània i Bulgària, té dos peons als Balcans i els fa jugar per a impedir la solidaritat dels països balcànics, que Mussolini creu contrària al desenvolupament de l'imperialisme feixista. Però a despit de l'oposició búlgara i de les maniobres estrangeres, el Pacte balcànic fou signat, i Turquia — Rússia — tenien una arma poderosa per a protegir els Estrets i els seus territoris. El Pacte balcànic no provocà entusiasme a Londres i molt menys a Roma. Però el Pacte de Roma concertat entre el ministre d'Afers Estrangers, senyor Laval, i el senyor Mussolini, i les converses de Londres entre els senyors Plandin i Laval, d'una banda, i Mac Donald i sir Simon, de l'altra banda, havien accentuat no solament el Pacte balcànic, ans també el projecte de Pacte Oriental que hauria assegurat les fronteres russes i l'"statu-quo" des de la Bàltica fins a la Mediterrània Oriental, fins a l'Ankara turca.

Després d'aquestes negociacions públiques, presentades com les més importants ateses cap a la pacificació

general d'Europa, influències misterioses han mogut al general Plastiras i Venizelos cap a Salònica i Atenes. El general Plastiras havia visitat Bulgària i el senyor Venizelos estava en estretes relacions polítiques amb el cap del feixisme italià — i quedava en estretes relacions amb els Zaharoff —, Venizelos i Plastiras eren contraris al Pacte balcànic. Si el cop d'Estat triomfava, Grècia hauria abandonat la Entesa balcànica per passar, junt amb Bulgària, cap a l'altra banda; més clar, del costat anti-turc i anti-iugoslau.

Aquesta ha estat la maniobra principal que ha fet desencadenar la "revolució" venizelistes. El fracàs d'aquesta revolució s'ha degut principalment a la concentració de tropes turques a la frontera búlgara, advertiment als explotadors internacionals que Turquia havia comprés la maniobra.

Liberals contra conservadors? Monarquistes contra republicans?

Res de tot això. Ni Mussolini vol protegir els liberals, ni Anglaterra vol protegir els republicans. Com tampoc el senyor Venizelos és un demòcrata republicà. S'ha dit que en cas d'haver triomfat el cop d'Estat venizelistes, Venizelos hauria ofert el tron d'Atenes al duc de Kent, fill del rei d'Anglaterra, que recentment s'ha casat amb la princesa Marina de Grècia. Ho sentim pel pintoresc i divertit "rei" grec de Saragossa; però la seva hora, esperada des de l'any 1900, no ha arribat encara. La sort de la corona grega, del país grec, està encara a mans dels agents estrangers i dels agents dels fabricants de canons com Basilio Zaharoff. A l'Europa sense pau, el poble grec espera encara la seva llibertat i la seva independència.

Les coses que passen

«Política», setmanari d'esquerra

Ha aparegut el primer número de "Política", setmanari republicà d'esquerra que es publica a Madrid sota la direcció de Luis Bello. Saludem la seva aparició amb goig. I li desitgem una llarga vida, la nostra ciutat.

Un èxit editorial

Es a punt de sortir la segona edició de

El 6 d'octubre tal com jo l'he vist

Esperàvem — per les referències que teníem — que "El 6 d'octubre, tal com jo l'he vist", del nostre estimat company Lluís Aymami i Baudina, assoliria un èxit esclatant. No creïem, però, que el mateix dia d'èsser llançada l'obra al carrer calgués decidir la publicació immediata d'una nova edició. Realment, si no tèmssim ofendre el nostre amic en la seva reconeguda modestia, diríem que aquest formidable èxit editorial pot enorgullir-lo molt justament.

El tema, evident, crida l'atenció. Però precisament en això radica l'èxit o el fracàs del llibre del nostre amic. Quan una cosa és esperada

amb impaciència, hi ha el perill que en ésser coneguda defraudi. I l'amic Aymami ha tingut l'enort d'escriure un volum que no defrauda, sinó tot el contrari, interessa de tal manera, que els que en fan la propaganda i el recomanen als amics són, precisament, els que l'han llegit.

Un altre dia farem la crítica de tinguenda de l'obra en els seus aspectes literari i polític. Avui, a punt de sortir la segona edició, no podem fer altra cosa que destacar l'èxit que això suposa i celebrar-lo com a propi, ja que per alguna cosa l'Aymami és de casa i bé se'ns pot permetre que celebrem els seus èxits com a cosa pròpia. "El 6 d'octubre tal com jo l'he vist" porta a hores d'ara batut el rècord de tiratge aconseguit de molt de temps ençà entre els llibres catalans i tot fa creure que no hem arribat encara al límit.

Avui no volem fer altra cosa que recomanar-lo a tots els nostres lectors que encara no l'hagin adquirit. És un llibre interessantíssim, que no podrà manca a cap biblioteca i d'un valor documental inapreciable. Estem segurs que en recomanar-lo, a punt de sortir al carrer la segona edició, fem un bon servei als nostres amics, a molts dels quals els dolrà, segurament, d'haver-se de quedar sense.

Repetim que, esgotada la primera edició, l'aparició de la segona és cosa d'hores.

Les coses que passen

El Carnestoltes de Sevilla

Llegim a "Heraldo de Madrid": "Los enfermos del sanatorio antituberculoso del Tomillar solicitan que no se cierre dicho establecimiento benéfico. — Anuncian que el domingo irán al paseo de carruajes para que se les entregue el importe de los premios destinados a las máscaras, con objeto de atender a los gastos del sanatorio. — Sevilla, 7. — Los enfermos que reciben asistencia en el sanatorio antituberculoso del Tomillar, se han dirigido al director de aquel establecimiento anunciándole que en el caso de que se proceda al cierre del mismo por falta de medios opondrán resistencia para evitar que se les desaloje. Añaden que están dispuestos a presentarse el domingo próximo al paseo de Carruajes, con motivo de la festividad del domingo de Piñata, para reclamar el importe de los premios destinados a máscaras para el sostenimiento del sanatorio."

I el Carnestoltes del senyor Pich

"La Veu" ho ha comentat així: "L'aparició de l'Alcaldia a la Carnavalada d'enguany no es pot negar que ha estat genèrica i completa. No ha mancat fusta ni cadires ni bombetes allà on ha calgut, i ultra les subvencions i la propaganda, l'Alcaldia s'ha cregut també en el deure de prestar amplemment els municipals de gala."

A continuació es refereix a la mascarada de dimarts a la nit a les Rambles per acomiadar el Carnestoltes, i diu:

"I durant aquell espectacle de dimarts, la generositat de l'Alcaldia es destaca pel mig de la Rambla en forma que no ha deixat d'ésser bastant comentada. Uns municipals de gala, amb llurs plomalls blancs, acompanyats d'una xaranga de música que anaven uniformats, circularen dimarts a la nit Rambla amunt i Rambla avall, sense que ningú pugui saber encara d'on venien ni on anaven. La mascarada s'entusiasmà en veure que l'Alcaldia no l'abandonava ni a les acaballes de la disbauxa. L'entusiasme dels mascarats arribà en aquell moment al seu punt àlgid."

"La Veu" no diu, però, que mentre les màscares, sentint-se garantides i emparades per aquesta protecció oficial dels municipals de gala, circulaven per la Rambla, els va sortir la guàrdia d'assalt de trasguint, va esbandir a cops de porra la multitud que contemplava l'espectacle, i omplí uns camions de detinguts."

Sortí que el senyor Pich ha trobat, però, qui el defensés.

"Informaciones" ha escrit: "Los periódicos catalanes escritos en el dialecto regional han boicoteado las fiestas carnavalescas, celebradas este año en Barcelona con inusitado esplendor, merced al entusiasmo organizador del señor Pich. Incluye 'La Veu', órgano de la 'Lliga', escamotea a sus lectores toda noticia de carnaval. ¿Es que el idioma catalán no tiene palabras para hablar de la espléndida iluminación del paseo de Gracia, y del vistoso y animado desfile de coches, carros y máscaras? ¿O es que la Prensa catalanista está de luto? Porque odio al señor Pich, que tan bien ha sabido hacer las cosas, no será verdad?"

La sublevació monàrquica del 10 d'agost de 1932

A Madrid s'ha celebrat la vista del procés contra els sublevats monàrquics del 10 d'agost del 1932.

"Informaciones", diari monàrquic, comenta així la primera sessió:

"Ni interès en el públic, ni emoció en els processos, ni inquietud espiritual en els defensors. Nosotro no hemos visto a la administración de justicia en trance más amargo que el de hoy, al verla actuar sin respeto ni temor y sin intimidación, ambientes. Mucha solemnidad, mucho aparato; pero todo pura broma y trapañito. Por ello hemos presenciado el caso estupendo de que a los procesados para los que se piden penas de muerte y de reclusión perpetua, se les autorice, inmediatamente después de habers confesado y proclamado autores del delito de que se les acusa, para salir a los pasillos o marcharse a sus ocupaciones más interesantes que la de estar en el banquillo."

Nuestro amor a la justicia, nuestra veneración a sus instituciones, nuestro respeto, honro y sincero, a sus tribunales, hubieran preferido no presenciar el espectáculo de esta mañana."

I la segona la comenta així: "Nada hay más nocivo, a nuestro entender, ni más doloroso para nuestro encendido amor a la justicia y a sus instituciones, que el hecho de que un acusado de delito que lleva

Perfum...? només un

TABU

Dana S.A.

aneja la pena de muerte se proclama ante el Tribunal autor de él, y a continuación se marcha del banquillo a despachar sus asuntos particulares que le inspiran más cuidado que el juicio y que la sentencia con que el juicio termine."

Y la otra consecuencia de las disposiciones de la ley de Amnistía, es la de que los jefes de aquel movimiento, los más responsables, los de más categoría y autoridad, quedarán, sea cual sea la sentencia, con todas las ventajas, con todos los retiros, con todas las pensiones que tuvieran, y a que tuvieran derecho en 10 de agosto de 1932, y los más modestos y de inferior categoría, los que fueron mandados y obedecieron como era su deber, y sean condenados, los capitanes y los tenientes, esos se quedarán sin carrera y sin derechos pasivos, porque no los tenían el 10 de agosto de 1932; y aun entre éstos, aquellos que se retiraron cómodamente por la ley de Azaña seguirán cobrando su sueldo, aunque sean condenados, en tanto que los que siguieron sirviendo al Ejército y a su Armada, se quedarán, si son condenados, a más de tres años de prisión, sin carrera, sin retiro, sin derechos pasivos. Esta es la justicia que manda hacer la ley de Amnistía; y en esta justicia que la ley de Amnistía manda hacer, es en lo único que hay que pensar, porque es lo único que preocupa y conmueve en este juicio y en sus consecuencias."

Consigat que "Informaciones" fou dels primers diaris que va demanar aquesta llei d'amnistia per als monàrquics, reproduïm aquest comentari de "Heraldo de Madrid":

"Los ojos de la historia. — De agosto de 1932 a marzo de 1935. — Caramba el señor Barrera! En el agosto célebre salió precipitadamente de España, y según todas las referencias que llegaban por su conducto, él no se había metido en aquel lio. Bueno; pues ahora en el banquillo — trámite previo, para declararle amnistiado — se ha levantado y ha dicho:

—Asumo la responsabilidad de aquel alzamiento. — ¡Bravo! Al general Sanjurjo se le habrá quitado un peso de encima. Ahora, que si la República, en vez de ser elemento, procede con la terrible rigurosidad que señala el Código, el general Sanjurjo se entra en el cementerio de que otro ha asumido la responsabilidad."

Un decret

El Governador general de Catalunya, senyor Portela, ha signat un decret per tal que a la dona casada no se li exigeixi — com venien fent els policies de Prefectura — el permís del marit en demanar passaport, puix que hi ha una llei del Parlament Català que l'eximeix d'aquest tràmit.

No sabem per què s'han de publicar decrets que obliguin a complir les lleis. Ens pensàvem que amb les lleis

n'hi havia prou. Es veu que anàvem equivocats.

Govern lerrouxista

Un diari de la dreta, de Madrid, diu:

"El sistema absurdo de importaciones contingentadas le cuesta al país cien millones de pesetas oro que se envían fuera de España para compra de huevos. Ahora se importa también carne de cerdo por valor de muchos millones y ruina de la industria porcina."

De eso sólo sacan provecho unos cuantos acaparadores e intermediarios desaprensivos. ¿No habrá manera de que el Gobierno ponga fin a este gran escándalo?"

Arribada d'asturians

a la U. R. S. S.

Llegim a "Informaciones": Moscú, 16. — Un vapor soviètic, a bordo del cual viajaban un grupo de revolucionarios socialistas españoles huidos de Asturias y otros lugares de la Península, arribó hoy a Novorossisk.

Las autoridades soviéticas salieron a recibir a los revolucionarios marxistas españoles. Se cambiaron discursos y los recién llegados agradecieron la acogida que les dispensaba la U. R. S. S."

Tot havia d'anar bé

Un títol a dues columnes, de "Informaciones":

"Orense tiene las tres cuartas partes de su población en paro forzoso."

I això que el Govern Lerroux i les dretes vingueren el 19 de novembre del 1933 per a aixecar la confiança, el crèdit i l'esperit públic, i per a pacificar els esperits.

Els moralistes

A Madrid, copiant-ho de França, s'ha constituït la "Asociación de la Palabra Catala y Buenas Costumbres", que es proposa crear la "Jornada de las Buenas Costumbres", consistent en una sèrie de conferències que versaran sobre la Pornografia, Blasfèmia, Turpiloqui, Sexualitat, Alcohollisme, Onanisme, Massosisme i Moralitat pública.

El més bonic d'això són els oradors que han de parlar en aquesta jornada. Heus-els ací:

La conferència inaugural serà encarregada a Josep Maria Montero de Novillo, més conegut pel nom "El Caballero Audaz".

Després parlaran:

Alberto Insúa.

El doctor Albifana.

César González Ruano.

Joaquín Belda.

Pero Mata.

Emilio Carrere.

Artemio Fresco.

Es a dir, els primers escriptors pornogràfics espanyols.

També hi prendrà part l'antic director de "El Viejo Verde", senyor Delgado Barreto, avui director del diari monàrquic "La Nación".

Atenció
La casa Joan Pallarols,
després del sinistre per
incendi ocorregut el dia
15 del passat gener, per tal
d'evitar l'atur forçós dels seus
obrers i donar compliment
als encàrrecs dels seus
clients, ha muntat uns
nous tallers al carrer de
Denia nº1 (S.G.),
a l'objecte de reduir en el
possible el perjudici econòmic
i reposar el fons de reserva,
es disposa a forçar la venda
i, per a aconseguir-ho, en
la seva exposició del
passeig de Gracia 44,
ofereix totes les existències
de mobles i lampares a
preus de veritable ocasió
Comesponent a la cooperació
del públic, el comprador sem
obsequiat amb un moble
auxiliar d'estil anglès
(sillonet, llum de peu, taula,
secreter etc) segons l'import
de la compra.

Fred o calor, vent o pluja... No temeu els rigors de l'estació ni abandoneu el gaudi de les vostres més cares aficions, qualsevol que sigui el temps que faci, però...

aixequen un mur infranquejable als germens morbosos que penetren per les primeres vies de la respiració, amb l'aire i la pols que aspirem, fent ús freqüent de les delicioses pastilles de

FORMITROL

que combaten enèrgicament totes les infeccions de la boca i gola.

Tubs de 30 pastilles a totes les farmàcies del món.

Les audicions poètiques de Berta Singerman

per ANNA MARIA MARTINEZ-SAGI

Es comprenen pocs llibres de versos. La poesia interessa tan sols un grup reduït d'escriptors selectes. El poeta, influenciat com tots els artistes, troba estrany, foraster, en aquesta època de vertigen, de soroll i de positivisme. Mal temps per als que senten el goig i la necessitat de la meditació, del recolliment, de la contemplació serena! Editors, autors, llibreters, es queixen: la gent no llegeix. No es comprenen llibres. I poesia? De llibres de poesia, no en venen un de sol.

No obstant, els plens a vessar del Romea amb les actuacions de Berta Singerman fan pensar lògicament que la poesia té un públic addicte, que la poesia interessa, almenys recitada. En les audicions que donen tot sovint "Els Amics de la Poesia", el públic omple totalment la sala de la Catalunya. Mesos enrere, una jove raposada barcelonina, Maria Antonia Vilas, no vaig tenir el gust de sentir, però que és, segons judici dels nostres crítics i dels de Madrid, una veritable revelació, aconseguia omplir també el pati del teatre Barcelona d'un públic selecte i intel·ligent. Sembla, doncs, que la poesia en pla d'espectacle, recitada per raposades de primera categoria, té, efectivament, un bon nombre de devots. Si tan sols aquests comprassin llibres, als poetes se'ls obriria el cor d'esperança!

De les dones que van assistir als recitals del Romea crec que ni una sola va poder sotstar-se a la curiositat de comprovar "com" seria Berta Singerman després d'haver passat per les mans miraculoses dels mestres de "make-up" de Hollywood. El film recitament projectat, les fotos d'aquest film, publicades sense interrupció a tota la premsa gràfica, ens donaven la imatge d'una Berta Singerman nova, perfectament desconeguda. Res, en el seu rostre maquillat d'estel de cinema, no recordava l'autèntic rostre de l'artista d'anys enrere. Pentinat diferent. Ulls, celles i nas diferents. La boca i el front, canviats. Fins l'expressió no era tampoc la mateixa. ¿Possible, un canvi tan radical?

En sortir l'artista a l'escenari del Romea, sota la llum crua i potent dels focs i reflectors, vàrem poder comprovar amb precisió cruel la "veritat" de tota aquella joventut i bellesa vistes en el llenc. I bé: Berta Singerman, en el meu concepte, ha perdut, i molt, físicament. És possible que el seu treball cinematogràfic exigís certes innovacions; és possible també que amb elles hi guanyés fotogràficament. Però en escena, repetixo, aquelles galtes amb massa color, aquelles celles i boca estil Joan Crawford, aquell pentinat simètric, cobrint la meitat del front, oferint tot plegat un conjunt francament vulgar. El rostre de Berta representa avui els mateixos anys, i no té en canvi personalitat. Aquells ulls de mirada ardent i profunda,

plens de passió i d'inquietud, avui no suggereixen res. La boca, amarga i àvida, és tota una altra. El front, ample i noble, queda mig cobert pel cabell rinxolat i tenyit, ben diferent d'aquell cabell d'abans, obscuro i brillant com una ala de corb. El

BERTA SINGERMANN

rostre de Berta és avui un rostre "standard", que no diu res; en el qual cap faciò acusa la forta personalitat de què està dotada la seva posseïdora.

Quant al seu treball artístic, confesso que l'he trobat depurat com mai. Menys teatral i més justa en l'expressió. Més acurats i precisos el gest. La veu, amb uns matisos i unes modulacions meravelloses. Asseguraria que el seu to, diguem-ne "normal", és quelcom més baix; per tant, tot el que ha perdut en estridència ho ha guanyat en fluïdesa i sonoritat avel·lutada. Berta Singerman aconsegueix una identificació, viva i perfecta, amb el sentit poètic, musical i emotiu del vers. La seva interpretació és sempre magnífica.

Er el monodrama de Cocteau, aplaudit entusiàsticament la nit de l'estrena, la raposada posà de manifest les seves múltiples qualitats de gran actriu. La desesperació i el dolor d'aquella dona suspensa a la veu estimada que el fil del telèfon li fa sentir per última vegada acaba també apoderant-se del públic. En aquest monòleg—potser no massa ben traduït i un xic llarg—l'artista se supera ella mateixa. Algú ha recordat Sarah Bernhardt. Exacte. El dolor, la passió, el turment, la tendresa, l'emoció, la inquietud, tota la gamma del sentiment és tan viva i tan rica, tan "tràgicament autèntica" en l'art de Berta Singerman, que un home no pot deixar de fer comparacions i recordar les excel·lents figures que ens ha donat el món del Teatre.

El públic, nombrós i entusiasta, que omplia el teatre a cada actuació de la raposada, subratlla el seu treball amb xardoroses ovacions.

GRIFÉ & ESCODA S. L.

Fivaller (Ferrán), 36 i 38 · Pla de la Boqueria, 5

GRANS REBAIXES PER BALANÇ
EN JOCS CAFE, THE,
VAIXELLES, COBERTS,
CRISTALLERIES, PLATERIA,
OBJECTES PER A REGALS

Les coses que passen

Gil Robles, arrencaqueixals

"Heraldo de Madrid" escriu: "Una gran tomadura de pelo. A la política del señor Gil Robles le perjudican fundamentalmente los medios modernos de comunicación. Esa radio... esas rápidas conferencias telefónicas... esos diligentes correos... Esa Prensa que recoge cada veinticuatro horas todo lo que ocurre en cualquier rincón de España... Todo eso es, en fin, el enemigo terrible de las habilidades del señor Gil Robles. Porque el jefe de la Ceda dice en Madrid: —Nosotros evitaremos el Gobierno autónomo de Cataluña. (Aplausos en las derechas de la Guindalera.) Y luego va a Barcelona y exclama: —Hay que reconocer la autonomía del pueblo catalán. (Aplausos en los sectores derechistas de la Bonanova.) Y el lector de periódico, que lee una cosa y después otra, queda confuso y precioso. —Este joven nos está tomando el pelo a castellanos y catalanes."

Les dretes només poden ésser monàrquiques

Golcochea ha dit en un acte públic: "La derecha española, cualquiera que sea el bando en que milita, no es más que una cosa: monárquica." No cal pas que ho diguin ells. Ja es veu prou per les seves obres.

El Grup escolar de la plaça d'Espanya

El senyor Pich i Pon ha publicat una nota molt llarga explicant que mirava d'encabir més infants als grups escolars actuals. No diu, però, que hagi pensat restituir a la seva funció de Grup escolar el que està instal·lat a l'Hotel número 4 de la Plaça d'Espanya, que fou donat a la guarda d'assail.

Catalunya portia la negra

Així ho diu el Royo Villanova en un article molt pintoresc. Diu: "El Sr. Azana ha sido víctima de su predilección por los catalanistas, ya que éstos han sacado mucho más provecho de la amistad del Sr. Azana, el cual sólo calamidades y desgracias ha recibido de la amistad catalanista. La culpa, por supuesto, fue suya, por haber olvidado la historia contemporánea. Don Antonio Maura

cultivó la amistad catalanista en 1907, y, después de fracasar en su generoso intento de reformar el régimen local de España, tropezó con la semana trágica y con el asunto Ferrer, que le condenó al ostracismo durante unos años. Don José Canalejas buscó también la amistad de los catalanistas en su célebre proyecto de Mancomunidades, y, al poco tiempo, murió asesinado. Don Eduardo Dato, interpretando, con manga muy ancha, la Constitución del 76, dió las Mancomunidades por decreto, y murió también trágicamente. En cambio, Primo de Rivera, que se puso francamente en contra del catalanismo, gobernó seis años con perfecta tranquilidad. Pero llegó el Gabinete del general Aznar, casi todos los partidos monárquicos, Romanones y García Prieto y Cervera, tuvieron la debilidad de aceptar como compañero de Gobierno a don Juan Ventosa, y, como ha recordado el Sr. Cambó, en su discurso de Tarragona, acordaron en Consejo de ministros, para dar gusto a los catalanistas, conceder la autonomía a Cataluña... y aquel Gobierno fué el último Gobierno de la Monarquía.

Desde que se aprobó el Estatuto de Cataluña, todo han sido calamidades para la República española. Los sucesos del 6 de octubre despertaron las esperanzas del pueblo español. Desgraciadamente, no hemos aprovechado el tiempo, y, si no se recupera el que hemos perdido, la opinión pública se llamará a engaño..."

«La Veu» i el senyor Ayats

"La Veu de Catalunya" dedica uns comentaris a burlar-se del senyor Josep Ayats, avui personatge de la C.E.D.A.

"La Veu" no diu, però, que el senyor Josep Ayats era de la Lliga fins fa pocs mesos — igualment que el senyor Cirera i Voltà —, i que si és diputat per Girona fou perquè la Lliga el va fer votar a la seva gent.

Els gironins de la Lliga van quedar ben servits, votant-lo.

No volguen ésser els darrers a cotitzar pels presos i els exiliats.

CINEMA AMATEUR

Dues sessions de cinema

V Sessió del Concurs del C. E. de C.

En aquesta sessió es passaren els següents films: "Caça del conill amb fura", "Creuer Sudatlàntic", "Mare Nostrum", "Estampes del blat", "Cassel", "De Barcelona a Port de la Selva" (col·lor).

"Estampes del blat" és un film que el podríem classificar entre els culturals, però en realitat és un film fotogràfic, puix que la fotografia ha dominat al realitzador i l'ha fet descurar la part essencial del film, que és l'exploració racional del conreu del blat. La fotografia, molt bona en certs moments, dona al film certa simpatia.

Cinema TEATRO
Avui, el més gran esdeveniment de l'any
La Dolorosa
Joia musical del mestre Serrano

Aquest film fou, sens dubte, el millor de la sessió.

"De Barcelona a Port de la Selva" és un film amb colors que a causa de la mala projecció no poguérem gaudir de la bellesa dels fotogrames que conté. El film té en si alguns encerts cinematogràfics.

"Mare Nostrum" és un film fet per un estudiant que es troba en una platja i va fent motius que després, lligats entre si, l'autor els presenta com un film. Alguns encerts en escollir els temes donen al film certa brillantor que després resta apagada pel desballestament del muntatge.

"Caça del conill amb fura" és un film sangulani en comptes d'ésser cultural, ja que en tot el domina més l'instint del caçador que el del cineasta. Hi ha coses encertades, per exemple la matança dels conills, que serà su-

METROPOL
AVUI, ESTRENA
ALBERT PREJEAN
i BLANCHE MONTIEL
en
Novatos del aire
(GALIA FILM)
MARIE GLORY, RENE LEFEVRE
i ARLETTE MARCHAL
en
POBRE DON JUAN
UNION FILM, S. A.

mament cinegètic, però no gaire cinematogràfic.

"Creuer Sudatlàntic" és un de tants films fets per aquells senyors que s'enduen una cambra en emprendre un viatge. Escenes pocalsos de barco, vistes de ciutats mal muntades i, sobretot, un rètol que és tot un poema. En ell queda ben reflexat el tipus del realitzador. Diu el rètol: "Tambien el pueblo tiene su 'cozoncito'. No cal fer cap comentari. El que ens hauria agradat, i potser n'hauria sortit millor, és que la cambra hagués fet més cinema i hagués deixat tranquil al públic.

"Cassel", un de tants films d'operacions.

resum, una sessió flauca, sense l'ordre de les reunions que fins ara s'han fet en aquest concurs. ¿Quan veurem els bons films?

AVUI ESTRENA
MAGDE EVAN
OR EL MAL CAMINO
al
MARYLAND
EL SALÓ
DELS GRANS EXITS

Primera sessió de l'A. C. A.

La primera sessió que ens presenta l'Associació de Cinema Amateur, després de celebrar el concurs, no fou un fidel reflex del que ha estat el concurs, ja que ens consta que hi han coses molt bones.

"Cadaqués" és un film fotogràfic amb alguns encerts. "El vallet del Mas Gran". És un film ben internacionat, sobretot fet amb un gran amor, ja que s'hi nota que el realitzador sent una gran simpatia pels temes d'infants. En el film hi han coses molt reeixides, tals com unes al·lucinations que sofreix un infant, "el vallet". La interpretació del protagonista és discreta i fa esperar que pot arribar a ésser molt bon actor. La realització, al punt de vista cinematogràfic, li falta independència personal. Així és com es comença i es pot arribar a ésser un bon cineasta.

"Montseny", igualment que el film "Barcelona", passat en el Centre Excursionista, és la demostració del grau de perfecció tècnica que tenen els autors del film. En realitat, més que un film és la demostració de les possibilitats que es té per a poder fer un muntatge perfecte amb 9'5 mil·limes. Aquest esforç s'ha de fer ressaltar, puix que els amateurs de pas petit saben amb què compten i posen aquest pas de nou i mig en condicions de competir amb el de setze mil·limes. Fotografiament el film és reeixit.

"Dotze dies per Europa" és un film de viatges amb encerts fotogràfics, però monòton pel que toca al muntatge. Aquesta mena de pel·lícules pateixen sempre del mateix, que és la ignorància del que ha de fer el cineasta, i, per tant, la manca de guió inicial per a la bona marxa d'un film, tant amateur com professional.

"Acrobatisme aeri" és un bon reportatge, una mica llarg. Un reportatge no pot passar de la mesura que conté una notícia, ja que si s'edevé massa llarg resulta monòton.

"Turistes a Mallorca" és un film que reflecteix les bones disposicions que té l'autor per a fer cinema. En ell hi han coses molt ben reeixides cinematogràficament.

Fou un dels millors films presentats en aquesta sessió.

"X-4" és una paròdia segons l'autor. En realitat resulta un film còmic amb coses molt ben encertades cinematogràficament i, sobretot, en el muntatge, que ens demostra que el realitzador sap el que és cinema. El film està mancament de continuïtat; falla sens dubte del "guió". Un xic més de cura amb el "decoupage" i el film hauria sortit molt bo, ja que els interprets estan molt ben resolts i treballen magistralment. En el muntatge hi falla la mesura del temps, la qual cosa és sensible, ja que esguerra la narració del film i no el deixa explicar bé l'acció, de manera que resulta el film desbarrat i gairebé incompreensible per al públic.

Aquesta sessió no es pot prendre com a mostra del que fou el concurs de l'A. C. A., encara que alguns films dels presentats hagin estat premiats. La sessió que el vinent dia 28 presenta l'esmentat entitat a la Sala Studium es d'esperar que serà el fidel reflex dels bons films presentats al concurs.

JOAN ROIG

NECROLOGICA

El passat dissabte deixà d'existir el nostre benvolgut amic F. Subirós, soci de la casa "Cinematografia Amateur". Les excel·lents qualitats que posseïa aquest company i la seva voluntat pel desenvolupament del cinema amateur a Catalunya fan que la seva pèrdua hagi estat molt sensible per a nosaltres. Rebi la seva família el nostre condol.

"POBRE DON JUAN"
Una fina comèdia francesa plena en certs moments d'un sentimentalisme sincer i humà.

La interpretació a càrrec de Marie Glory, René Lefèvre, Arlette Marchal i André Lefaur ens permet apre-hencertat joc d'aquests artistes en llurs respectius personatges. Un detall que ens demostra l'alta categoria d'aquesta pel·lícula és l'haver estat classificada a segon lloc, immediatament després de la superproducció "Maria Magdalena", en el concurs celebrat a París recentment. Una sèrie de situacions còmiques i sentimentals realitzades amb un ritme cinematogràfic perfecte fan d'aquesta pel·lícula una de les obres més interessants en el seu gènere.

portades a cap per la cinematografia francesa. "Unión Film, S. A.", la nova casa fundada a Barcelona, es fa càrrec de la distribució d'aquest film per a tot Espanya.

BIOGRAFIES

ROBERT WOOLSEY

Robert Woolsey nasqué a Cincinnati (Ohio) fa 32 anys.

La seva primera ambició fou arribar a ésser un gran jockey contagiats sens dubte per la sensació que li va produir la lectura del vell "Cleveland", el que el féu aspirar a ésser un dels millors corredors. Foll per la seva afició de temptar el "Derby", passat

ACTUALIDADES
RAMBLA DE CATALUNYA 37 TEL. 1701
AVUI
Noticiari Fox Mundial
Després de la insurrecció a Grècia
Instantànies del nou rei de Siam
El nou avió Madrid-París
Granada
Maravillas nortenas
Documentals en espanyol
PERDOME MIS CACHORROS
Un film còmic de la deliciosa estrella
SHIRLEY TEMPLE

sava Woolsey la major part del seu temps a l'hotel de "Cleveland", del que eren concurrents alguns actors dels teatres de Nova York.

Woolsey, que tenia esperit d'artista, va sentir-se atret pel desig de sortir en les tragèdies esgarrioses que a la seva mentalitat exaltada infondien aquells murs en ruïnes en la vella població i prenent de debò la idea dels seus companys, els va demanar seguidament un paper dramàtic en una de les seves obres.

Però la personalitat d'aquest artista no s'adaptava als papers sentimentals ni trágics. La seva cara rodona, els seus ulls oberts i temerens i un etern cigar remastegat entre les seves dents despertaven la rialla entre els seus companys, els qual li van aconsellar que acudís al vodevil, a la comèdia fílvola i a l'espectacle arxivat si volia triomfar.

Saló Catalunya

A DIVERTIR-SE
A RIURE
amb

EL TREN DE LA
47
ALAU LLEU SANTITRE AGUAYANOLLA RUEDA

Woolsey en féu cabal i es va dirigir audaçment a Nova York, sol·licitant un lloc al "Follies" de Flo. Ziegfeld. Allí va agafar amistat amb Bert Wheeler i tots dos van organitzar un número còmic.

Els productors de la Ràdio, cobejosos d'obtenir nous valors artístics per al seu elenc, contractaren als dos famosos còmics i ells hi van oferir una oportunitat per a debutar al llenc amb el film "Rio Rita", en el que obtingueren un gran èxit. Treballaren seguidament en "The Cucu-koo", "Dixiana", "Hal shot at sunrise", "Assorted Nuts", "Hook Line and Sinker", "Peach O'Reno", "Old Em Jall", "So this is Africa", "Diplomaniacs" i "His hips hooray".

La seva més gran ambició és poder interpretar una versió burlesca d'"Hamlet". Rares vegades riure, encara que sempre està d'excel·lent humor.

COLISEUM
AVUI, ESTRENA
SHIRLEY TEMPLE
ADOLPHE MENJOU
DEJADA EN PRENDA
Comèdia moderna, bonica com un conte de fades dels temps antics
Es un film Paramount

Un rapport interessant

El cinema i la orientació professional

He aquí un interessant report sobre el cinema i l'orientació professional, degut a la ploma de M. Hippolyte Luc.

Després de la guerra s'ha jutjat indispensable i urgent dirigir als infants del nostre país vers uns oficis determinats. D'alxó ha nascut l'estudi de les millors condicions de la preparació de l'infant per a l'elecció del seu ofici, que s'anomena "Orientació professional".

Es una ciència relativament nova, l'estudi de la qual sobrepassa els límits d'aquesta modesta exposició. Com a complement d'informació ens limitarem a esmentar els estudis de l'Institut Nacional d'Orientació Professional, 29 rue d'Ulm, París, i especialment l'article del senyor Fontègne, inspector general d'Ensenyament Tècnic i co-director d'aquest Institut.

En crear-se el Servei d'Orientació Professional, el doble propòsit de la Direcció d'Ensenyament Tècnic fou incitar els infants a aprendre un ofici en lloc de deixar-se temptar per guanys immediats, causa de mediocritat futura, i orientar-los vers l'ofici que millor respondria a llurs facultats.

Calla tenir en compte:

- 1) Les aptituds físiques i fisiològiques de l'infant.
- 2) Les seves preferències naturals.
- 3) La primera d'aquestes qüestions prové de la ciència mèdica; la segona és una obra d'educació, puix que l'infant ignora no tan sols les seves possibilitats, sinó també les seves preferències. Per a elegir amb coneixement de causa un ofici, cal conèixer molt oficis. Les visites als tallers sembla imposar-se, però porten molts inconvenients: impossibilitat material de transportar a la vegada un nombre elevat d'alumnes a locals industrials ben aprofitats; perill per la proximitat de màquines; dificultat per a demostrar el seu funcionament interior; limitació dels infants que poden veure bé un treball, etc. Per a remeiar tots aquests inconvenients, la Direcció d'Ensenyament Tècnic ha pensat en el cinema.

Si bé no és sinó una reproducció de la veritat, ofereix grans avantatges des del punt de vista de demostració: l'oposició de blanc i de negre fa els objectes més penetrants; l'ampliació de la imatge dona valor a detalls poc visibles; el "ralenti" descompona un moviment que la rapidesa de la màquina o del gest de l'obrer no permetin seguir. Els croquis animats dissequen els organismes més complicats i generalment invisibles per un aparell sense suspèndre el moviment. El cinema pot donar un compendi de l'ofici, puix que cal persuadir-se que l'Orientació Professional no té per objecte ensenyar els oficis, sinó tan sols donar-ne una idea de conjunt de cadascun; l'infant treu de la projecció una impressió general i s'informa després sobre l'objecte de les seves preferències.

D'aquí la creació d'un organisme central del cinema, aplicat a l'ensenyament professional.

Pel decret del 14 de maig del 1933, modificat el primer de març del 1930, va crear-se i s'organitzà a la Direcció general d'Ensenyament Tècnic un Comitè de Cinema aplicat a l'Ensenyament Professional, amb la seva secció d'examen d'aparells, la seva secció d'examen de films, la seva assemblea general. Aquest Comitè, del que tota la seva autoritat la Cinemateca Central d'Ensenyament Professional, situada a la rue, Robert Etienne, 7, de París, està encarregat, a més:

- 1) D'aportar en general la seva col·laboració a l'Administració en les seves relacions amb la Cinemateca Central, les Cinemateques regionals, les oficines d'Orientació Professional, les escoles, etcètera.
- 2) Missió de la secció d'aparells: Determinar la resposta a les demandes dirigides pels constructors d'aparells, desitjosos d'ésser proveïdors de l'Ensenyament Tècnic o d'altres administracions públiques. La secció d'examen d'aparells del Comitè, composta de tècnics i de pedagogs, examina des del punt de vista tècnic i per al seu ús especial d'ensenyament, els aparells que se li presenten. Els treballs i els parers d'aquesta Comissió adquireixen autoritat al món de l'ensenyament i als diversos ministèris.

Woolsey és baix d'estatura té els ulls castanys i el cabell d'un color rog-castany. Posseïx una valuosos i extensa col·lecció bibliogràfica, resultat del llarg temps que ve interessant-se com a col·leccionista. Li agraden els esports, en particular el golf, la pesca i el polo.

3) Missió de la Secció de films: Posar-se en relació amb els grups professionals, cases d'edició, etc., per a la realització de films la necessitat dels quals ha estat reconeguda per la Direcció d'Ensenyament Tècnic; examinar els films realitzats, fer-hi modificacions i proposar llur adquisició o llur repulsa.

Gràcies a aquesta organització s'han creat o adoptat:
Oficis artístics.—L'escultura en fusta; la fabricació d'una cadira; la ferreteria artística; la foneria artística; la ceràmica; el rebalat en ceràmica; un gran terrissaire; Delaherme; el paper pintat; la fabricació d'un llibre.
Oficis manuals.—A) Masculins: la carreteria; l'ebenisteria; el torner; la plomeria; la ferreria;

3
WILLA!
TARDE NOCHE
hablada en Español
hablada en Inglés
QUINAGONA

com s'arriba a ésser paleta; oficis per a joves. B) Femenins: La flor artificial; brodats; petits dits de fada (roba blanca); història d'un capell de palla; un bon ofici desconegut; el piano; oficis per a joves.

Escoles professionals.—Les Escoles nacionals professionals; l'Institut Colbert de Tourcoing.

Diversos.—La poesia del treball; la màquina humana; l'artesat rural.

Diffusió.—Aquests films, que es tiren en 16 exemplars, es disposen en 14 centres que corresponen aproximadament als rectorats més importants per a facilitar el seu préstec gratuït. Van acompanyats de notes detallades que comprenen cinc parts; un curt

Fantasia
MARTA EGGERTH
su mayor éxito
El maravillosos dibujos en color
La deesa Primavera

proleg, la llista dels títols, un comentari del film, informes generals sobre els oficis i la indicació de les aptituds que exigeix l'ofici estudiat. Serveixen de guia al conferenciant.

El control d'aquestes Cinemateques l'everceix oficialment el director de la Cinemateca Central. A cadascun d'aquests centres s'organitzen regularment sessions d'Orientació professional amb el concurs de les oficines d'Orientació dels Sindicats patronals i obrers, i aquestes conferències es repeteixen cada any en un gran nombre de ciutats i fins de pobles, sota el control dels inspectors departamentals d'Ensenyament Tècnic; dels directores d'oficis d'orientació professional i dels consellers d'orientació professional.

Aquestes sessions se celebren a París al Cinema Recamier per als "gens" i nenes de les escoles primàries en vigíles de deixar l'escola. Tenen un gran èxit i els principals interessats es declaren satisfets dels resultats.

TIVOLI
DEMA, DIMARTS,
Diada de SANT JOSEP
ESTRENA
SHIRLEY TEMPLE
JAMES DUNN
OJOS CARINOSOS
Una pel·lícula deliciosa